

CA VỌNG-CỔ HOÀI LANG 4

Cơ-đồ ngựa nghiêng điên đảo.

Khiến thâu canh dạ lão tợ kim châm.

Rất đối là mang ơn giâu còn rút ruột con tằm.

Huốn chi lão đây chịu ơn vua đâu tiếc mạng vi thần.

Dự-Nhượng xưa quyết báo quân-cừu.

Đền ơn cho Trí-Bá phải liều thân sanh.

Còn lão rày mấy đời vua đã gọi nhuần cái ơn mưa móc.

Báo quốc hề khổ cực dám nài bao.

Những muốn toan liều nay đầu bạc

Tử chiến nhứt tràng đặng đáp quân-ân

Đứng anh-hùng còn mất đâu cần.

Nhưng chỉ e cho chết bởi phép yêu vô ích muôn phần.

Tham tàn kia hỏi Mang-vương ?

Cũng có ngày luỡi kím đầu trượng.

Túi tham sao mà tàn ác phi thường ?

Chỉ hòng cướp nước đoạt miền biên-cương.

Lẻ thường xưa, nay thì công-ly thắng lực cường.

Chớ có lẽ nào cái thói cường-quyền mà hiệp đặng công
ly hay sao ?

Cây tự-do lão nguyện tưới bằng giọt máu đào.

Cái mầm tự chủ lão quyết bón vào một nắm xương khô